

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

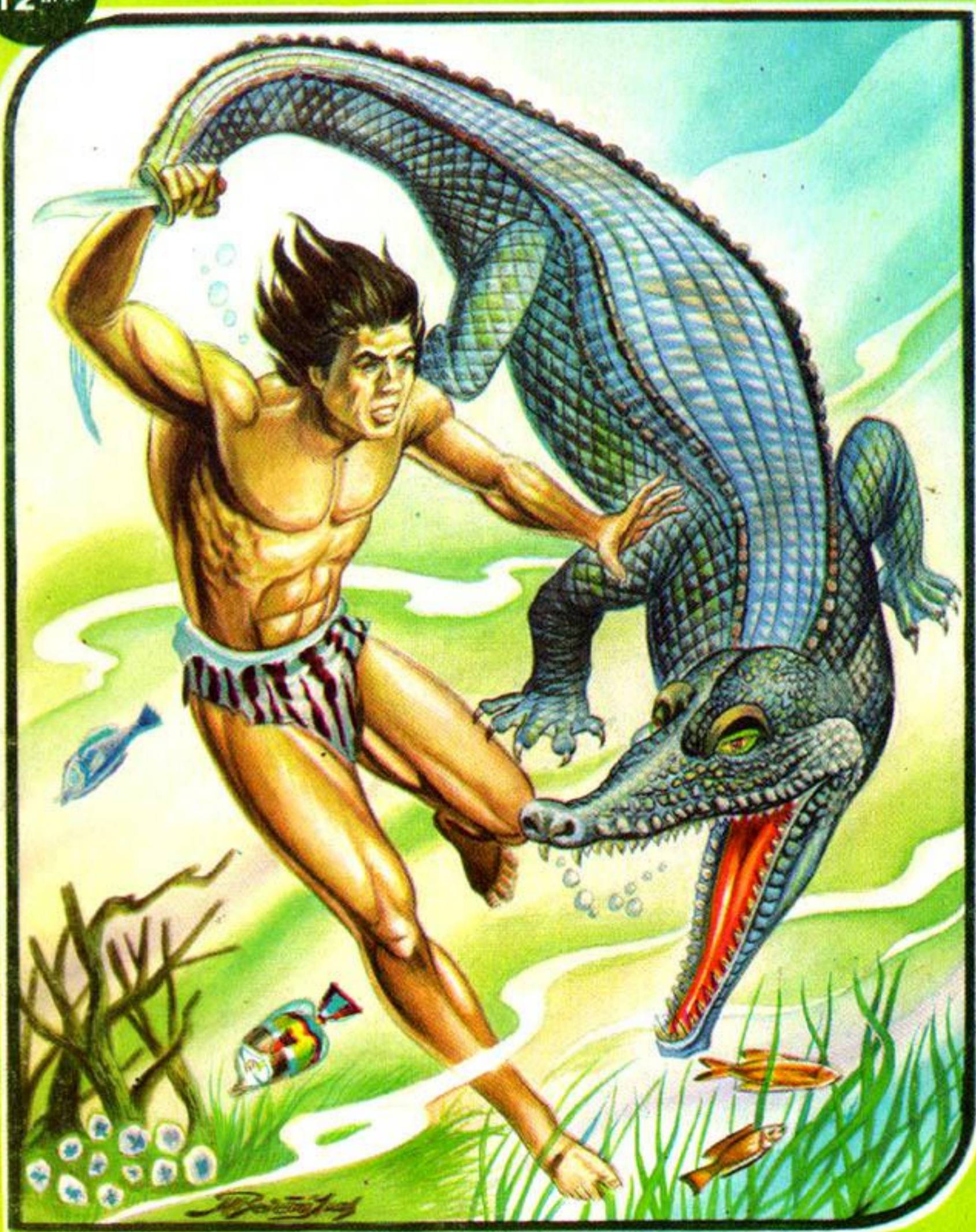
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

11

12 ΔΡΧ.

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΛΗ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΛΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ.Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 – ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 – 3455276

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ Νο 11
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Έσωτερ. εικονογράφηση
Α. ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ

Εικονογράφηση έξωφύλλου
ΜΙΧ. ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

Copyright (©), 1981, «HARMI-PRESS»
Έκδοτικές Έπιχειρήσεις
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ, Ο.Ε.,
για όλο τον κόσμο

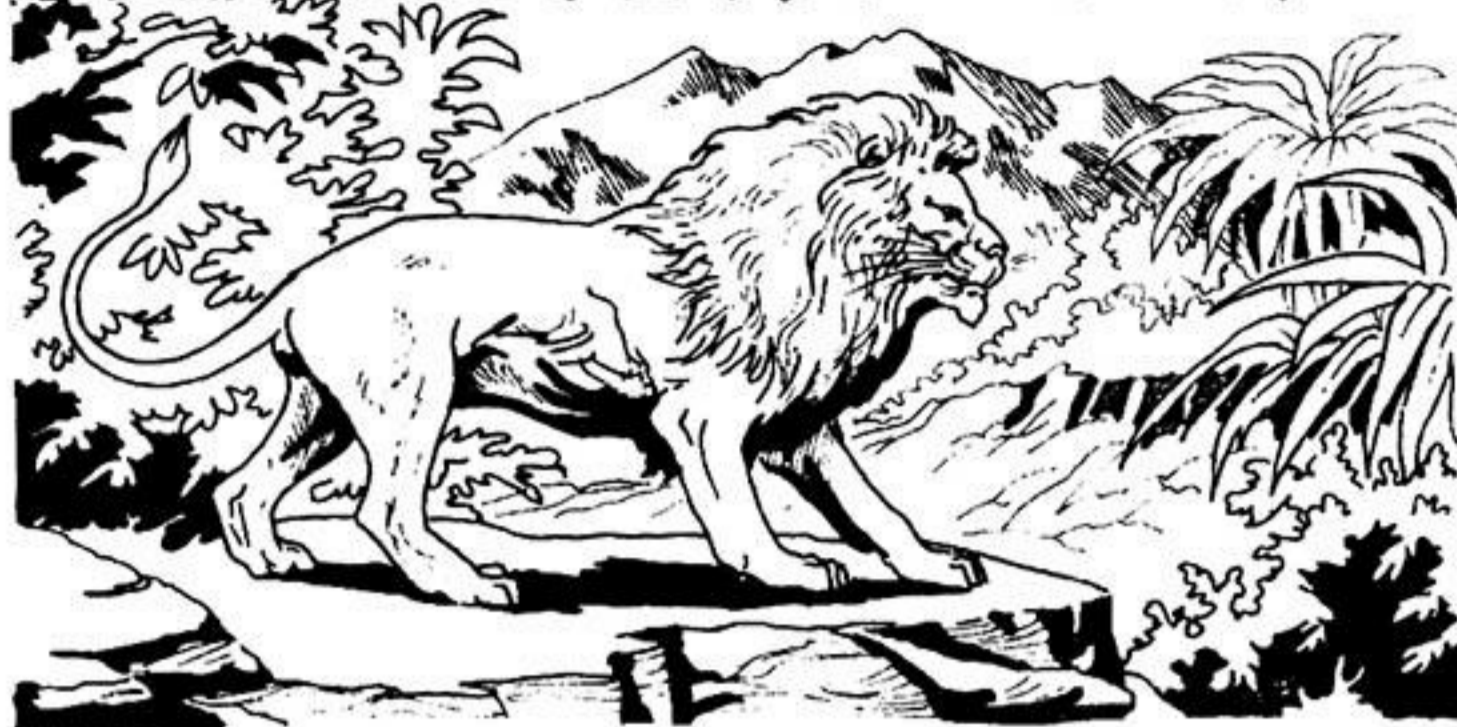
Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ**, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΑΟΥΡ και **ΤΑΡΖΑΝ**

Σέ 32σέλιδα, πλούσια εικονογραφημένα τεύχη, πού τό
καθένα θά περιέχει κι από μιά αύτοτελή περιπέτεια.

Μήν ξεχνάτε:
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
στά περίπτερα

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΛΗ

Στά δόντια τῶν ἀνθρωποφά- γων

Ὁ Ποκοπικό κι ὁ Ταρζάν, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, βαδίζουν μέσα στό πυκνό δάσος.

Ξαφνικά, ἓνα μανιασμένο λιοντάρι χύνεται πάνω τους. Ὁ μικροσκοπικός Ποκοπικό σκαρφαλώνει σ' ἓνα δέντρο. Ὁ Ταρζάν τραβάει τό μαχαίρι του. Παλεύει μέ τό θεριό. Τό λιοντάρι σχίζει τίς σάρκες του... Μά κι ὁ Ταρζάν καρφώνει τό μαχαίρι στό κορμί του. Μέ τό δεξί του χέρι κρατάει τό φονικό ὄπλο. Μέ τ' ἄριστερό τό πήλινο μπουκαλάκι. Αὐτό πού τοῦ ἔδωσε ἡ μάγισσα Χούμ-Χούμ.

Σέ μιά στιγμή, ἀκούει τή φωνή τοῦ Ποκοπικό. Τοῦ μιλάει πάνω ἀπ' τό δέντρο.

– Πέταξέ μου τό μπουκαλάκι μέ τό φίλτρο. Θά στό φυλάξω.

“ Ἄν ξεφύγει ἀπ' τά χέρια σου, θά σπάσει.

Ὁ ἐγγλέζος γίγαντας τό πετάει. Ὁ Ποκοπικό τ' ἀρπάζει στόν ἀέρα.

Ἡ θανάσιμη πάλη μέ τό θεριό συνεχίζεται.

Ὅμως ἔχει χάσει πολύ αἷμα. Νιώθει ζαλάδα. Ἀδυναμία. Ἐτσι, κάνει μιά τελευταία προσπάθεια. Δίνει ἓνα ἀκόμα χτύπημα στό λιοντάρι. Καί σωριάζεται κάτω λιπόθυμος.

Τό θεριό βρίσκεται κι αὐτό σέ κακά χάλια.

Σέρνεται τώρα μέ κόπο... Θέλει νά τόν πλησιάσει. Νά τόν ἀποτελειώσει μέ τά δόντια του.

Μά δέν προφταίνει.

Τήν ἴδια στιγμή, κάτι ἀναπάντεχο γίνεται. Μιά μεγαλόσωμη λεοπάρδαλη παρουσιάζεται. Βλέπει τόν ἀναισθητο Ταρζάν. Βλέπει καί τό λιοντάρι, πού σέρνεται νά τόν φάει.

Ζηλεύει. Θέλει αὐτή νά χορτάσει μέ τίς νόστιμες σάρκες τοῦ λευκοῦ. Γι' αὐτό χύνεται πάνω στό λιοντάρι. Ζητάει νά τό κατασπαράξει.

Τό λιοντάρι κάνει ἀκόμα μία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Παλεύει μέ τή λεοπάρδαλη.

– Ποιός τή χάρη σου, Ταρζάν! φωνάζει ὁ Ποκοπικό. Δυό θεριά μαλώνουνε ποιό θά σέ πρωτοκολλατίσει!...

Ξαφνικά, παράξενος θόρυβος ἀκούγεται. "Ένα μπουλούκι ἀπό

κανίβαλους φτάνει τρέχοντας.

Μέ τά κοντάρια τους σκοτώνουν καί τό λιοντάρι καί τή λεοπάρδαλη.

Ἄ Ο Ποκοπικό μурμουρίζει στό δέντρο.

– Σώθηκες, Ταρζάν!... Τώρα θά σέ φᾶν' ἔτοῦτοι!

Τρεῖς -τέσσερις ἀνθρωποφάγοι μαζεύουν ξύλα. "Άλλοι τόσοι τρέχουν καί φέρνουν ἓνα μεγάλο πήλινο καζάνι.

Τό γεμίζουν νερό. Ἄνάβουν ἀπό πάνω φωτιά. Καί ρίχνουν μέσα τόν ἀναισθητο Ταρζάν.

Ἄ Ο Ποκοπικό μурμουρίζει πάλι:

– Θεός σχωρέστονε. Σούπα αὐγολέμονο θά γίνει!

Ἐκεῖ ὁ Γκαοῦρ κι ἡ Χουλαλάμ, βλέπονται γιά πρώτη φορά.

Στό παλάτι του φύλαρχου Βόργα

Ὁ Βόργα εἶναι ἓνας ἄσχημος γέρος. Κακός, στριφνός, ζηλιάρης. Εἶναι ὁ ἀρχηγός μιᾶς φυλῆς μαύρων ἰθαγενῶν.

Γυναίκα του ἔχει τὴν ὀμορφὴ Χουλαλάμ. Δέ θά ἔναι πάνω ἀπὸ δεκαοχτῶ χρόνων. Ψηλὴ, μελαψή. Σάν μπρούντζινο ἄγαλμα.

Ὁ γερο-φύλαρχος τὴ ζηλεύει. Τὴ βασανίζει. Τῆς κάνει τὴ ζωὴ μαρτυρική. Τό βίο ἀβίωτο.

Ἐνα βράδυ, περνάει τυχαῖα ἀπὸ τὸ χωριό τους ὁ Γκαούρ.⁽¹⁾

Ὁ Βόργα τὸν φιλοξενεῖ στό χορταρένιο παλάτι του.

Ἐκεῖ, ὁ Γκαούρ κι ἡ Χουλαλάμ βλέπονται γιὰ πρώτη φορά.

Ἡ καρδιά τῆς πανώριας γυναίκας χτυπάει δυνατὰ γιὰ τὸ μελαψὸ γίγαντα. Στὴν ἀρχή, νιώθει συμπάθεια. Καί γρήγορα, ἀγάπη γιὰ τὸν ὀμορφο καὶ τρομερὸ Ἕλληνα.

(1) Ὁ Γκαούρ εἶναι ἓνα γιγαντόσωμο μελαψὸ παλικάρι. Πανώριο, ἀτρόμητο κι ἀφάνταστα δυνατό. Γεννήθηκε στὴ Ζούγκλα. Πατέρας του κάποιος Ἕλληνας κυνηγὸς θηρίων. Μητέρα του μιὰ μελαψὴ ἰθαγενής. Σέ ἡλικία τριῶν μηνῶν ἀρπάζει τὸν Γκαούρ μιὰ γορίλαινα. Τὸν θηλάζει καὶ τὸν μεγαλώνει στὴ φωλιά τῆς.

Κοντὰ τῆς γίνεται δεκαοχτῶ χρόνων. Κάποτε, ὀμως, πέφτει σέ μιὰ παγίδα λευκῶν κυνηγῶν. Μένει αἰχμάλωτος δύο χρόνια σέ σιδερένια κλούβα. Ἐκεῖ τοῦ μαθαίνουν νὰ μιλάει σάν ἄνθρωπος.

Μά κι ὁ Γκαούρ θαυμάζει τὴν ὀμορφιά τῆς. Γοητεύεται ἀπὸ τὴ χάρη τῆς.

Σέ μιὰ στιγμή, πού ὁ Βόργα βγαίνει ἀπὸ τὸ καλυβένιο παλάτι του, ἡ Χουλαλάμ λέει στό Γκαούρ.

– Πάρε με νὰ φύγουμε. Ὁ γέρος μέ βασανίζει. Θά μαρζώσω κοντὰ του. Θά πεθάνω... Θέλω νὰ μείνω μαζί σου. Σ' ἀγαπῶ.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας τὴν κοιτάζει παράξενα στά μάτια. Ὑστερα, τῆς λέει:

– Ὁχι. Εἶσαι γυναίκα τοῦ Βόργα.

Τὰ μάτια τῆς ὀμορφῆς Χουλαλάμ βουρκώνουν.

Τὴν ἴδια στιγμή ξαναγουρίζει ὁ γερο-φύλαρχος.

Ὁ Γκαούρ τὸν χαιρετάει. Καί φεύγει χωρὶς νὰ ρίξει οὔτε μιὰ ματιά στὴ μελαψὴ γυναίκα. Φαίνεται ὀμως μελαγχολικός. Τό πονηρὸ μάτι τοῦ Βόργα κάτι εἶδε.

– Ἐκανες τὰ γλυκὰ μάτια Τέλος, δραπευτεῦει. Φτάνει στὴν περιοχὴ τοῦ Ταρζάν. Πάνω στὴν ἀπρόσιτη κορφή ἑνὸς βραχώδικο βουνοῦ. Δέν τρωει παρά μόνο καρπούς καὶ φρούτα. Δέν κρατᾶει ποτέ μαχαίρι, οὔτε ἄλλο ὄπλο. Δέν λέει ποτέ ψέματα. Καί δέ φοβᾶται κανένα. Μέ μιὰ γροθιά του μπορεῖ νὰ σκοτώσει ελεφάντια. Μα μέ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμή του, κάνει μόνο τὸ καλὸ καὶ τιμωρεῖ τὸ κακὸ. Εἶναι φιλότιμος κι ἐξυπνος. Στὴν ψυχὴ του ἔχει ἐμφυτὴ τὴν εὐγένεια τῆς ράτσας μας. Στις φλέβες του τρέχει αἷμα. Ἐκατὸ

στόν Γκαούρ, φωνάζει άγρια στή Χουλαλάμ. Θά σέ τιμωρήσω σκληρά.

Άρπάζει γρήγορα ένα ροζιάρικο ραβδί. Κι άρχίζει νά τή χτυπάει.

Ή άμοιρη γυναίκα ούρλιάζει άπ' τούς πόνους. Τό κορμί της ματώνει...

- Λυπήσου με, του φωνάζει. Θά μέ σκοτώσεις.

Μά ό φύλαρχος δέν άκούει τίποτα. Έχει μανιάσει. Κατεβάζει μέ λύσσα τό ραβδί. Τήν χτυπάει όπου τύχει.

.....

Τήν ίδια νύχτα ή πονεμένη Χουλαλάμ, παίρνει τή μεγάλη άπόφαση. Ξεπορτίζει κρυφά άπ' τό παλάτι του σκληρου Βόργα. Καί τρέχει σάν τρελή μέσα στήν άγρια Ζούγκλα. Θέλει νά συναντήσει τόν άγαπημένο της Γκαούρ. Νά τόν καταφέρει νά τήν κρατήσει κοντά του. Δέν ξέρει όμως ποϋ βρίσκεται ή σπηλιά του.

τά εκατό, έλληνικό. Ή Γκαούρ είναι ένα παλικάρι που δοξάζει στή Ζούγκλα τήν άθάνατη Έλλάδα μας.

Ή Ταρζάν πιστεύει πως ό Γκαούρ θέλει νά τόν σκοτώσει. Νομίζει πως ήρθε νά τ' άρπάξει τό θρόνο, για νά γίνει εκείνος άρχοντας τής Ζούγκλας.

Ή Γκαούρ άγαπά, θαυμάζει και σέβεται τόν Ταρζάν. Τόν παρακολουθεί άθέατος και τόν προστατεύει. Άπειρες φορές του έχει σώσει τή ζωή. Μά πάντα πέφτει θύμα τραγικών παρεξηγήσεων. Έτσι, ό Ταρζάν τόν φαντάζεται συνε-

Μά είναι άτρόμητη γυναίκα. Τίποτα δέν τή φοβίζει. Θά ψάξει νά βρεϊ τόν Γκαούρ. Κι αν ακόμα βρίσκεται στόν "Αδη.

Καθώς προχωρεί, άκούει κοντά της τόν τρομαχτικό βρυχηθμό ενός λιονταριου. Άρπάζει μιά μεγάλη πέτρα. Σκαρφαλώνει σ' ένα δέντρο.

Σέ λίγες στιγμές, τό λιοντάρι φτάνει κοντά της. Πηδάει για νά τήν άρπάξει. Μά τό κλαδί που βρίσκεται ή γυναίκα, είναι ψηλό. Τό θεριό στέκεται άκίνητο. Τήν κοιτάζει στά μάτια. Ή Χουλαλάμ ζυγίζει τήν πέτρα της. Τήν πετάει μέ όρμή κάτω. Ένας υπόκωφος κρότος άκούγεται. Ή πέτρα χτυπάει στό κεφάλι του λιονταριου. Καί τό σωριάζει κάτω νεκρό.

Ή μελαψή γυναίκα πηδάει άπ' τό δέντρο. Τό βάζει πάλι στά πόδια.

Πιο κάτω, κλείνει τό δρόμο της ένα ποτάμι. Φαρδύ και βαθύ.

χως ένοχο. Καί του καταλογίζει έγκλήματα που ποτέ δέν έκανε.

Ή Ταρζάν ζητάει νά συναντηθει μέ τόν Γκαούρ. Θέλει νά χτυπηθει μαζί του. Νά τόν σκοτώσει. Μά ό μελαψός γίγαντας άποφεύγει μιά τέτοια συνάντηση. Σέβεται και λυπάται τόν Ταρζάν. Γιατί ό δοξασμένος άρχοντας τής Ζούγκλας είναι μεγάλος στα χρόνια. Δέν έχει τώρα πιά τήν παλιά όρμη και δύναμη. Αν ό Γκαούρ χτυπηθει μαζί του, σίγουρα θά τόν σκοτώσει.

Κι ένας Έλληνας ποτέ δέν κάνει μιά τέτοια άνανδρία.

Ἡ Χουλαλάμ καθόλου δέ διστάζει. Βουτάει μέσα στά νερά του. Καί κολυμπώντας, προχωρεῖ γιά τήν ὄχθη.

Ξαφνικά, ἕνας κροκόδειλος παρουσιάζεται μπροστά της. Κάνει νά τήν ἀρπάξει.

Ἡ ἀτρόμητη γυναίκα οὔτε στιγμή δέν αφήνει νά χαθεῖ. Κάνει μιά γρήγορη βουτιά. Περνάει κάτω ἀπ' τήν κοιλιά τοῦ κροκόδειλου. Σέ λίγες στιγμές, παρουσιάζεται στήν ἐπιφάνεια. Τό ὑδρόβιο θηρίο χύνεται πάλι νά τή σπαράξει. Ἡ Χουλαλάμ εἶναι ἀφθαστη στό κολύμπι. Μέ ἀπότομες βουτιές, καταφέρνει νά τοῦ ξεφύγει. Ταυτόχρονα, ὅμως, παρασύρει αἰγά-σιγά τόν κροκόδειλο πρός τήν ὄχθη.

᾽Ωσπου, τέλος, πηδάει ἔξω. Τρέχει νά σωθεῖ. Ὅμως, στέκεται ἄτυχη. Δέν προφταίνει νά κάνει δυό-τρία βήματα. Σκοντάφτει σέ μιά μεγάλη πέτρα. Σωριάζεται κάτω μέ ὄρμη. Χτυπάει τό κεφάλι της. Ζαλίζεται γιά λίγο.

Στό μεταξύ, ὁ κροκόδειλος βγαίνει κι αὐτός στήν ὄχθη. Σέρνεται ὅσο μπορεῖ πιά γρήγορα. Τήν πλησιάζει. Ἄνοίγει τό τρομερό στόμα του. Εἶναι ἔτοιμος νά τήν καταβροχθίσει.

Μέ μιά ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἡ Χουλαλάμ, ἀρπάζει τή μεγάλη πέτρα πού σκόνταψε. Πετάγεται ὀρθή. Καί μέ ἀφάνταστη ταχύτητα τήν πετάει στό

ἀνοιχτό στόμα τοῦ θηριοῦ. Ἡ πέτρα χώνεται βαθιά στίς τεράστιες μασέλες τοῦ κροκόδειλου. Σφηνώνεται γερά. Τό τέρας σπαρτάρει γιά νά τή διώξει. Τή δαγκώνει μέ λύσσα. Τά δόντια του σπάζουν μέ ἀπαισιο κρότο.

Ἔτσι, ἡ ἀτρόμητη Χουλαλάμ βρίσκει τήν εὐκαιρία νά φύγει. Νά σωθεῖ.

Στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν

Ἐνῶ ὁλόκληρη τή νύχτα τρέχει σάν τρελή στήν ἄγρια Ζούγκλα. Κάθε τόσο φωνάζει:

– Γκαοῦρ!... Γκαοῦρ!...

Ἔτσι, τυχαῖα φτάνει στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ἐχει ἀρχίσει νά ξημερώνει. Ὁ θρυλικός ἄρχον-

– Εἶμαι ὁ τρομερό Ποκοπικό! Κυνηγός ἀγρίων κουνελιῶν! Γόης φιδιῶν καί γυναικῶν!

τας τῆς Ζούγκλας ἔχει ξυπνήσει. Ἄκούει μιά γυναίκα νά φωνάζει τόν Γκαούρ. Βγαίνει τρέχοντας ἔξω. Βλέπει τή Χουλαλάμ. Ἡ ὀμορφιά τῆς τόν θαμπώνει.

Τή σηκώνει στά χέρια. Τή φέρνει στή σπηλιά του.

– Ποιά εἶσαι; τή ρωτάει. Τί ζητᾶς ἐδῶ;

Ἡ μελαψή γυναίκα τ' ἀποκρίνεται:

– Μέ λένε Χουλαλάμ. Εἶμαι γυναίκα τοῦ φύλαρχου Βόργα. Ὁ ἄντρας μου εἶναι γέρος, κακός, ζηλιάρης. Μέ χτυπάει... Μέ βασανίζει... Νά! Κοίταξε τίς πληγές τοῦ κορμιοῦ μου. Γι' αὐτό ἔφυγα κρυφά. Ψάχνω νά βρῶ τόν Γκαούρ. Αὐτόν ἀγαπῶ. Μαζί του θέλω νά ζήσω γιά πάντα...

Ὁ Ταρζάν κατσουφιάζεται.

– Ὁ Γκαούρ, τῆς λέει, εἶναι ἕνας δειλός! Ἕνας ἄνανδρος! Ἕνας τιποτένιος! Ποτέ δέ θά σ' ἀφήσω νά πᾶς κοντά του. Μείνε μαζί μου!... Ἐγώ εἶμαι χίλιες φορές πιό καλός ἀπ' αὐτόν. Θά σέ κάνω συντρόφισσά μου...

– Ὁχι, τοῦ φωνάζει ἡ Χουλαλάμ. Μόνο τόν Γκαούρ ἀγαπῶ. Μ' αὐτόν θέλω νά ζήσω. Ἄφησέ με νά φύγω...

Ὁ ἐγγλέζος γίγαντας γίνεται ἔξω φρενῶν. Καμιά γυναίκα δέν τοῦ ἔχει κάνει τέτοια προσβολή.

– Θά μείνεις ἐδῶ, τή διατάζει. Ἀπ' αὐτή τή στιγμή, εἶσαι σκλάβά δική μου!

– Θά φύγω, τοῦ φωνάζει ἄγρια ἐκείνη.

Καί προχωρεῖ γιά τ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Ολόκληρη τή νύχτα, τρέχει σάν τρελή στην ἀγρία ζούγκλα.

Ὁ Ταρζάν τῆς κλείνει τό πέραςμα. Ἡ Χουλαλάμ χύνεται πάνω του μανιασμένη. Τόν χτυπάει. Τοῦ γραντζουνίζει τό πρόσωπο μέ τὰ νύχια τῆς. Ὁ λευκός γίγαντας δυσκολεύεται νά τή συγκρατήσῃ. Ἡ Χουλαλάμ εἶναι δυνατή κι ἀτρόμητη. Ἀναγκάζεται νά παλέψῃ μαζί τῆς.

– Ντροπή σου, τοῦ φωνάζει. Σέ μιά γυναίκα ζητᾶς νά δείξεις τήν παλικαριά σου. Καλύτερα θά ἴκανες νά πηγαινες νά χτυπηθεῖς μέ τόν Γκαούρ!... Μά φοβᾶσαι. Τρέμεις νά μετρηθεῖς μέ τόν τρομερό Ἕλληνα...

Ὁ Ταρζάν λυσσάει ἀπ' τό κακό του:

– Τόν Γκαούρ θά τόν σκοτώσω, μουγκρίζει. Κι ἐσένα θά σέ σπαράξω. Θέλω νά πάψεις νά τόν ἀγαπᾶς.

Καθώς παλεύει μαζί του, ἡ Χουλαλάμ, φωνάζει:

– Ὁχι... Πάντα θά τόν ἀγαπῶ. Ὁ Γκαούρ εἶναι νέος! Ὁμορφος! Δυνατός! Ἀτρόμητος! Περρήφανος! Εὐγενικός! Ἐσένα σέ μισῶ! Σέ σιχαίνομαι!

Ὁ Ταρζάν τρέμει ἀπ' τήν ταραχή του. Σπρώχνει βάνουσα τή μελαψή γυναίκα. Σωριάζεται κάτω. Ὑστερα, παίρνει ἓνα χορτόσχοινο πού βρίσκεται στή σπηλιά. Τῆς δένει γερά χέρια καί πόδια.

– Μεῖνε ἐδῶ, τῆς λέει. Γρήγορα θά μετανιώσεις. Γρήγορα θά

δεχτεῖς νά γίνεις συντρόφισσά μου...

Ὑστερα βγαίνει ἔξω.

Σέ λίγο, ξαναγυρίζει μ' ἓνα σκοτωμένο ζαρκάδι. Μέ μιά ἀγκαλιά γλυκόχυμους καρπούς.

Ἀνάβει φωτιά. Ψήνει τό νόστιμο κρέας τοῦ ἀγριμιοῦ.

– Φάε, τῆς λέει.

Καί τῆς βάζει ἓνα κομμάτι στό στόμα. Ἡ Χουλαλάμ σφίγγει τά δόντια τῆς. Δέ δέχεται τροφή.

– Θά πεθάνεις ἀπ' τήν πείνα, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν.

Κι ἀρχίζει νά τρώει μόνος του.

Τρεῖς μέρες καί νύχτες μένει ἔτσι δεμένη καί νησικιά ἡ ἄμοιρη γυναίκα. Ἐχει χλωμιάσει. Ὅμως, τό κεφάλι τῆς εἶναι ἀγύριστο.

– Λοιπόν; τή ρωτάει ὁ Ταρζάν. Μήπως μετάνιωσες; Μήπως μούδιασες δεμένη; Μήπως πείνασες; Θέλεις νά σέ λύσω; Θέλεις νά φᾶς;

Ἐκείνη δέν καταδέχεται νά τ' ἀπαντήσῃ. Τόν κοιτάζει μόνο μέ μίσος. Μέ ἀηδία. Μέ περιφρόνηση.

– Θά τιμωρηθεῖς σκληρά, μουγκρίζει ὁ Ταρζάν. Τώρα ἀμέσως φεύγω. Θά πάω νά βρῶ τό φύλαρχο Βόργα. Θά τοῦ πῶ πώς βρίσκεσαι στή σπηλιά μου. Καί θά τόν φέρω νά σέ πάρει...

Ἡ Χουλαλάμ τρέμει στή σκέψη πώς θά ξαναπέσει στά χέρια τοῦ Βόργα. Ὅμως, προτι-

μάει και νά πεθάνει ακόμα, παρά νά γίνει συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν.

– Πήγαινε, τοῦ λέει. Ἄς μέ ξαναπάρει ὁ φύλαρχος. Ἡ πρώτη δουλειά πού θά κάνω σάν μου λύσει τά χέρια, εἶναι νά σκοτωθῶ...

Ὁ Ταρζάν φεύγει. Τρέχει γιά τό παλάτι τοῦ Βόργα. Ἡ Χουλαλάμ μένει μόνη στή σπηλιά του.

Ὁ Γκαούρ ἐρωτευμένος

Ὁ Γκαούρ, ὅπως εἶπαμε, ἔφυγε μελαγχολικός ἀπ' τό χορταρένιο παλάτι τοῦ φύλαρχου Βόργα.

Καί παίρνει τό δρόμο γιά τό ψηλό βουνό μέ τούς τρομαχτικούς βράχους. Ἐκεῖ πού βρί-

σκέται ἡ σπηλιά του. Ἀπ' τό νοῦ του δέ φεύγει οὔτε στιγμή ἡ ὁμορφη Χουλαλάμ. Πρώτη φορά, ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας γίγαντας, δοκιμάζει τέτοιο παράξενο συναίσθημα. Κι ὁ ἴδιος δέν μπορεί νά τό ἐξηγήσει.

Στή σπηλιά βρίσκει τό μικροσκοπικό μαῦρο νάνο. Τόν τετραπέρατο Ποκοπικό. Τόν ἀγαπημένο κι ἀχώριστο σύντροφό του.

Τόν βλέπει νά παίζει μέ τόν Πίκ, τό γυμνασμένο κοράκι του. Τόν ἀκούει νά τοῦ λέει:

– Ξέρεις, Πίκ, ποιός εἰμ' ἐγώ; Εἶμαι ὁ τρομερός Ποκοπικό. Κυνηγός ἀγρίων κουελιῶν. Γόης φιδιῶν καί γυναικῶν. Καί προστάτης τῶν κουτῶν καί ἀδυνάτων. Τ' ὄνειρο τῆς ζωῆς μου εἶναι νά βάλω τόν Ταρζάν καί τόν

Σέ λίγο ξαναγυρίζει μέ μιά σκοτωμένη ἀντιλόπη.

Γκαούρ νά τσακωθούν. "Ετσι, ό Ταρζάν θά πάει περίπατο. Κι έγώ θά γίνω ό ύπασπιστής του καινούριου άρχοντα τής Ζούγκλας. Τής Αύτου Μεγαλειότητας Γκαούρ του Α'.

Ό γιγαντόσωμος "Ελληνας μπαίνει στή σπηλιά κατσουφιασμένος, μελαγχολικός.

- Τί έχεις, κύριε Μαντράχαλε; τόν ρωτάει ό Ποκοπίκο.

Ό Γκαούρ κάθεται και του λέει όλα όσα είχαν συμβεί.

- Μπά! κάνει ό διαβολεμένος νάνος. Τότε, είσαι σίγουρα έρωτευμένος. Σίγουρα τσιμπήθηκες μέ τήν Τραλαλάμ του γεροφύλαρχου. Χά, χά, χά! Χά, χά, χά. "Αμ' άντε, λοιπόν. Κάνε τίποτα νά φάμε κουφέτα. Μόνο ό γάμος σας νά γίνει κοντά σ' ένα κυπαρίσσι. Γιά ν' ανέβω στήν

κορφή νά σās αλλάξω τά στέφανα. Χά, χά, χά!

- Ποκοπίκο, μή γελάς, του φωνάζει ό Γκαούρ.

- Μά είναι νά μή γελάω, χριστιανέ μου! Κρίμα στό κορίτσι! "Ας ήξερα τί σου ζήλεψε και σ' αγάπησε. Χάθηκε ν' αγαπήσει έναν άντρακλα σαν κι έμένα;

"Ετσι, περνούν τρείς μέρες και τρείς νύχτες.

Ό γιγαντόσωμος "Ελληνας, ό θρυλικός πιά Γκαούρ, ούτε τρώει, ούτε κοιμάται. Τό σαράκι τής αγάπης έχει φωλιάσει στήν καρδιά του.

Ό Ποκοπίκο τόν βλέπει νά κάθεται μελαγχολικός, συλλογισμένος. Και τόν ταραίζει στήν κοροϊδία:

- Καλέ έσύ κοντεύεις νά κλωσήσεις, του λέει. Κρίμα πού

Ό Ποκοπίκο παίζει μέ τόν Πικ, τό γυμνασμένο κοράκι του Γκαούρ.

δέν έχω αὐγά νά σοῦ βάλω.

Τέλος, ὁ Γκαούρ νιώθει πώς δέν μπορεί ν' ἀντέξει στόν πειρασμό. Θέλει νά δεῖ μιὰ ἀκόμα φορά τήν πανώρια Χουλαλάμ.

– Ποκοπικό, λέει στό μαῦρο νάνο. Πᾶμε στό παλάτι τοῦ Βόργα.

– Καί δέν πᾶμε, τ' ἀποκρίνεται ὁ Ποκοπικό. Πάντως, πολύ ἄσχημα κάνεις πού μέ παίρνεις μαζί σου.

– Γιατί;

– Ἄν μέ δεῖ... ἡ Τραλαλάμ, θά σοῦ δώσει τά παπούτσια στό χέρι.

Ἡ προδοσία τοῦ Ταρζάν

Βρισκόμαστε πάλι στό παλάτι τοῦ Βόργα. Ὁ κακός φύλαρχος εἶναι ἔξω φρενῶν πού ἔχασε τήν ὁμορφη Χουλαλάμ. Ὅλα τόν στενοχωροῦν. Ὅλα τόν θυμώνουν. Τριγυρίζει στό παλάτι μ' ἓνα βούρδουλα. Καί χτυπάει ἀλύπητα ὅποιον βρίσκει μπροστά του.

Ἐχει ἀρχίσει νά νυχτώνει.

Ξαφνικά, φτάνει στ' ἀρχοντικό του ὁ Ταρζάν.

– Τί ζητᾶς κι ἐσύ ἐδῶ; τοῦ φωνάζει ὁ Βόργα.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμογελάει:

– Ἐχεις τά νεῦρα σου, Βόργα. Δέν σέ παρεξηγῶ. Τ' ἀντίθετο, θέλω νά σέ βοηθήσω.

– Δέν έχω ἀνάγκη, μουρμουρίζει ὁ φύλαρχος.

Σάν νά μὴν τόν ἄκουσε ὁ Ταρζάν, συνεχίζει:

– Μάθε λοιπόν κάτι πού σ' ἐνδιαφέρει. Ἡ Χουλαλάμ βρίσκεται στή σπηλιά μου.

– Ἡ Χουλαλάμ στή σπηλιά σου; κάνει σάν τρελός ὁ Βόργα.

– Ναί.

– Καί τί ἤρθε νά κάνει ἐκεῖ;

Ἄπό δῶ καί πέρα ὁ Ταρζάν ἀρχίζει νά λέει ψέματα. Ἄν τόν ἄκουγε ὁ Γκαούρ, θά ἔχανε κάθε ἰδέα γι' αὐτόν.

– Ἦρθε νά μοῦ χαρίσει τήν ἀγάπη της, ἀποκρίνεται στό φύλαρχο.

Καί τοῦ ἐξηγεῖ:

– Μοῦ ἔλεγε πώς μ' ἀγαπάει. Καί μέ παρακαλοῦσε γονατιστή νά τήν κρατήσω κοντά μου. Μά ἐγώ δέν κάνω τέτοιες ἀτιμίες. Τήν ἔδεσα χεροπόδαρα. Ἐλα αὔριο τό πρωί στή σπηλιά μου νά τήν πάρεις.

Ὁ Βόργα ξεχνάει τό θυμό του. Γίνεται τρελός ἀπό χαρά. Ἀγκαλιάζει μ' εὐγνωμοσύνη

Χτυπάει ἀλύπητα ὅποιον βρεῖ μπροστά του

τόν Ταρζάν. Τόν φυλάει στά μάγουλα.

- Εύχαριστώ, τοῦ λέει. Αὔριο τό πρωί θά ἴρθω μέ τούς ἀνθρώπους μου νά τήν πάρω.

Κι ἀμέσως προσθέτει:

- Μά τό Θεό μου, ὅμως, ἐγώ δέν θά ἔκανα ποτέ μιά τέτοια... κουταμάρα. Θά κρατοῦσα τή Χουλαλάμ. Καί δέ θά ἴλεγα τίποτα στόν ἄντρα της.

Ἄς Ταρζάν ξεροκαταπίνει. Μά δέ βγάζει λέξη.

- Γρήγορα νά στρώσετε πλούσιο τραπέζι, φωνάζει ὁ φύλαρχος στούς ἀνθρώπους του. Θέλω νά εὐχαριστήσω τόν καλύτερο φίλο μου.

Ἄς Βόργα μέ τόν Ταρζάν τρῶνε καί πίνουν.

Τέλος, ὁ ἐγγλέζος γίγαντας

σηκώνεται.

- Καιρός νά πηγαίνω στή σπηλιά μου, λέει.

Ἄς φύλαρχος τόν βγάζει ὡς τήν πόρτα:

- Στό καλό. Κι αὔριο τό πρωί νά μᾶς περιμένεις.

.....
Μά τήν ἴδια στιγμή πού φεύγει ὁ Ταρζάν ἀπ' τό παλάτι τοῦ Βόργα, φτάνουν ὁ Γκαούρ κι ὁ Ποκοπικό.

Οἱ δύο τελευταῖοι κρύβονται κάπου. Περιμένουν νά περάσει ὁ Ταρζάν. Δέν πρέπει νά τοῦς δεῖ. Ἄς τή θέση ὅμως πού βρίσκονται, τόν ἀκοῦνε νά μουρμουρίζει:

- Ὡστε ἦταν κουταμάρα λοιπόν αὐτό πού ἔκανα; Ἐννοια σου, Χουλαλάμ! Θά πληρώσεις

-- Γρήγορα, στρώστε πλούσιο τραπέζι, φωνάζει ὁ φύλαρχος στούς ἀνθρώπους του.

ἀκριβά τήν προσβολή πού μου ἔκανες.

Καί προχωρεῖ. Δέν παίρνει ὅμως τό δρόμο πού βγάζει στή σπηλιά του. Μά τόν ἀντίθετο.

– Ποκοπικό, ψιθυρίζει ὁ Γκαούρ στό μικροσκοπικό σύντροφό του. Πήγαινε νά παρακολουθήσεις τόν Ταρζάν. Πρόσεξε μόνο νά μή σέ καταλάβει.

Πρόθυμος ὁ μαῦρος νάνος παίρνει τό κατόπι τόν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

– Ἄν μποροῦσα, θά ἔπινα τόν Ταρζάν σέ μιά κουταλιά νερό, συλλογιέται. Μά πού νά βρῶ τόσο μεγάλο κουτάλι.

Ἔτσι, μόνος τώρα ὁ Γκαούρ, προχωρεῖ μέ βιάση. Καί μπαίνει στό παλάτι τοῦ φύλαρχου.

Πρώτη φορά νιώθει τήν καρδιά του νά χτυπάει τόσο γρήγορα. Τόσο δυνατά.

Μά ἡ πανώρια Χουλαλάμ δέ βρίσκεται ἐκεῖ.

Ἄν ὁ Βόργα τοῦ λέει τά καθέκαστα:

– Ἐφυγε κρυφά ἀπ' τό παλάτι μου. Πῆγε στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Αὐτός μέ εἰδοποίησε. Αὔριο τό πρωί θά πάμε νά τήν πάρουμε.

Ἄν ὁ Γκαούρ χαιρετάει βιαστικός τόν φύλαρχο καί φεύγει. Τρέχει νά φτάσει πρώτος αὐτός στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Νά λευτερώσει τή Χουλαλάμ.

Ἔτσι, φτάνει γρήγορα ἐκεῖ. Μπαίνει μέσα. Βρίσκει τήν ὁμορφη γυναίκα δεμένη χεροπόδα-

Κρατώντας τήν σκαρφαλώνει στους τρομαχτικούς βράχους

ρα. Τή λύνει. Τή σηκώνει στήν άγκαλιά του. Καί τρέχοντας πάλι, προχωρεΐ για τό ψηλό βουνό. Σκαρφαλώνει στους τρομαχτικούς βράχους. Φέρνει τή Χουλαλάμ στή σπηλιά του. Τήν ξαπλώνει πάνω σέ μαλακά, ξερά χορτάρια. Τήσ δίνει νά φάει γλυκούς καρπούς. Τήσ φέρνει καθάριο δροσερό νεράκι καί τήσ λέει:

– “Όταν κλείνω τά μάτια, σέ βλέπω μπροστά μου. Δέν μπορώ νά φάω. Δέν μπορώ νά κοιμηθώ. Ή καρδιά μου χτυπάει γρήγορα. Δυνατά. Μήπως ξέρεις τί άρρώστια εΐν’ αύτή;

Ή Χουλαλάμ χαμογελάει.

– Ξέρω, βέβαια. Εΐναι ή άρρώστια τήσ ΄Αγάπης!

Στή σπηλιά τήσ Χούμ-Χούμ

“ Ας παρακολουθήσουμε τώρα τόν Ταρζάν, όπως τόν παρακολουθούσε κι ό Ποκοπίκο. ΄Απ’ τή στιγμή πού έφυγε άπ’ τό παλάτι του Βόργα.

Κοιτάχτε τον:

Προχωρεΐ κατσοφιασμένος. Έχει μετανιώσει για τήν «κουταμάρα» πού ΄κανε. Δέν έπρεπε νά πει στό Βόργα πώς ή Χουλαλάμ βρίσκεται στή σπηλιά του. Γιατί δέ θέλει νά χάσει τήν όμορφη σκλάβα.

Θυμάται τήν τερατόμορφη μαύρη μάγισσα Χούμ-Χούμ. Ζει σέ μιά μακρινή σπηλιά. Πέρα. Κοντά στις άγριες φυλές τών άνθρωποφάγων. Μονάχα εκείνη

Ο Ταρζάν τόν άκούει, γυριζει πίσω, ψάχνει καί τό βρίσκει.

Ένα λιοντάρι χύνεται επάνω του. Ο Ταρζάν παλεύει μαζί του.

ξέρει τό μαγικό φίλτρο τῆς Ἄγάπης. "Όταν ἕνας ἄντρας τό δώσει σέ μιά γυναίκα, τήν κάνει νά τόν ἀγαπήσει. Ἄκόμα κι ἄν τόν μισεῖ. Αὐτή, λοιπόν, τή μάγισσα Χούμ-Χούμ πηγαίνει τώρα νά βρεῖ. Μέ τό φίλτρο της θά κάνει τήν ὁμορφη Χουλαλάμ νά τόν ἀγαπήσει.

Τότε θά τήν πάρει καί θ' ἀνέβουν στό βουνό μέ τούς βράχους. Θά σκοτώσει τόν Γκαούρ. Θά ἐγκατασταθοῦν στή σπηλιά του. Ἐκεῖ θά εἶναι πιό ἀσφαλισμένοι. Τό βουνό εἶναι ἀπρόσιτο σέ θεριά κι ἀνθρώπους. Γιατί τά χρόνια πέρασαν. Ὁ Ταρζάν νιώθει σιγά-σιγά τόν ἑαυτό του κουρασμένο. Δέν ἔχει πιά μεγάλη διάθεση γιά κινδύνους, γιά περιπέτειες. Ἀρχίζει ν' ἀποζητᾶ τήν ξεκούραση, τή ζεστασιά. Θέλει κάπου ν' ἀράξει.

Καί προχωρεῖ ἀκούραστα μέσα στό σκοτάδι τῆς νύχτας. Πιστεύει πώς θά μπορέσει, γυρνώντας ἀπ' τή μάγισσα, νά φτάσει πρῶτος στή σπηλιά του. Πρὶν πάει ἐκεῖ ὁ φύλαρχος Βόργα μέ τούς ἀνθρώπους του.

Ὁ Ποκοπίκο, μικροσκοπικός καθὼς εἶναι, τόν παρακολουθεῖ ἀθέατος.

Ξαφνικά, ἕνα μικρό κουνουπάκι τρυπώνει στά ρουθούνια του.

Φτερουγίζει μέσα στ' αὐτιά. Τόν γαργαλάει ἀφόρητα. Ἐτσι, ὁ νάνος τῶν νάνων ἀναγκάζεται νά φτερνιστεῖ:

– Ἄσαψψάσα!

Ὁ Ταρζάν τόν ἀκούει. Γυρίζει πίσω. Ψάχνει ἐδῶ κι ἐκεῖ. Τόν βρίσκει.

– Τί ζητᾶς ἐδῶ; τόν ρωτᾶει.

Ὁ Ποκοπίκο δέ βρίσκεται ἀπροετοίμαστος. Ἐχει σκεφτεῖ τί θά πει:

– Μεγαλειότατε, τοῦ λέει. Μέ εἶχε πιάσει ὁ Γκαούρ. Μ' ἔβριζε. Μ' ἔδερνε. Μέ βασάνιζε. Ἦθελε νά μέ καταφέρει νά ῥθῶ νά σέ σκοτώσω.

– Καί γιατί δέν ἐρχόταν νά μέ σκοτώσει ἐκεῖνος;

– Γιά δύο λόγους. Πρῶτα γιατί... φοβότανε. Κι ὕστερα γιατί ἐγώ, μικροσκοπικός καθὼς εἶμαι, θά τά κατάφερνα πιό καλά. Τό λοιπόν, κύριε Μεγαλειότατε, ἐγώ δέ δεχόμουν νά σέ ξεμπερδέψω. Κι αὐτός μέ τάραζε στήν καρπαζιά. Ἀφοῦ ὁ σβέρκος μου πετοῦσε σπίθες! Ἀπόψε, ὅμως, εἶχε κοψομεσιαστεῖ ἀπ' τό ξύλο πού μοῦ ἔδωσε. Κι ἔπεσε νά ψοφολογήσει. Ἐτσι, βρῆκα τήν εὐκαιρία νά τό σκάσω ἀπ' τή σπηλιά του. Τρέχοντας ἔφτασα τυχαῖα ἐδῶ. Ποῦ νά ναι ὁ Ταρζάν νά μέ σώσει, συλλογίζόμουν. Κι ἐπειδὴ σέ θυμήθη-

κα, γίνηκε τ' ανάποδο.

– Ποιό ανάποδο;

– 'Αντί νά φτερνιστείς ἐσύ, φτερνίστηκα ἐγώ.

'Ο ἐγγλέζος γίγαντας πι-
στεύει τά λόγια του.

– Μπράβο, Ποκοπίκο, τοῦ
λέει. Εἶσαι γενναῖος. Εἶμαι εὐχα-
ριστημένος ἀπό σένα.

– Αὐτό σοῦ ἔλειπε, νά μὴν
εἶσαι. "Οχι μόνο εὐχαριστημέ-
νος, μά καί ὑποχρεωμένος πρέ-
πει νά ἔσαι.

– Γιά ποιό λόγο;

– Μπράβο, κύρ-Μεγαλειότα-
τε! Κάνεις πώς δέν καταλαβαί-
νεις δηλαδή.

– Βέβαια δέν καταλαβαίνω.
Γιατί πρέπει νά σοῦ χρωστάω
ὑποχρέωση;

– Γιά τή ζωή σου, ντέ... Ξεχνᾶς
πώς σοῦ ἔσωσα τή ζωή τή
ρημάδα;

– Ποιά ζωή;

– Καλός εἶσαι καί λόγου σου!
"Υστερα, σοῦ λένε κάνε τό
καλό. Βρέ κουτέ: "Αν ἔκανα
αὐτό πού μέ συμβούλευε ὁ
Γκαούρ, δέ θά σέ σκότωνα;
'Αφοῦ λοιπόν δέ τό ἔκανα, σοῦ
ἔσωσα τή ζωή. Τόσο δύσκολο
εἶναι νά τό καταλάβεις;

– "Ελα μαζί μου, τοῦ λέει ὁ
Ταρζάν. "Αν εἶσαι καλός, θά σέ
κρατήσω στή σπηλιά. Μπορεῖ νά
σέ παντρέψω καί μέ τή Βάτ.

– Μακάρι. Νά σέ κάνω καί...
πεθερό!

Κι οἱ δυό μαζί τώρα ξεκινοῦν
γελώντας.

Στό δρόμο, ὁ Ταρζάν λέει
στόν Ποκοπίκο τά καθέκαστα:
Πώς ἡ Χουλαλάμ βρίσκεται στή
σπηλιά του. Πώς τοῦ εἶπε ὅτι
ἀγαπάει τόν Γκαούρ. Πώς πηγαί-
νουν τώρα στή μάγισσα Χούμ-
Χούμ. Πώς θά πάρει τό φίλτρο
τῆς ἀγάπης. Πώς θά τό δώσει
στή Χουλαλάμ νά τό πιεῖ. Πώς θά
τήν κάνει νά τόν ἀγαπήσει, καί
λοιπά καί λοιπά.

'Ο Ποκοπίκο τόν ἀκούει. Καί
συλλογιέται:

– Τρομάρα νά σοῦ ἔρθει,
μπάρμπα Μεγαλειότατε! "Αν δέ
σέ βάλω ἐγώ νά τσακωθείς μέ
τόν Γκαούρ, νά μὴ σώσω νά
κοντήνω ἄλλο. Κι ὅταν ὁ "Ελλη-
νας σοῦ φάει τά μούστακια, τότε
ποιός τή χάρη μου. 'Εγώ, ὁ
τρομερός Ποκοπίκο, ὁ κυνηγός
ἀγρίων κουνελιῶν, ὁ γόνης φιδιῶν
καί γυναικῶν καί ὁ προστάτης
τῶν κουτῶν καί ἀδυνάτων, θά
γίνω ὑπασπιστής τοῦ καινούριου
ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τοῦ
Γκαούρ τοῦ Α'.

Τέλος, φτάνουν στή σπηλιά
τῆς Χούμ-Χούμ. Εἶναι μιά τερα-
τόμορφη, μαύρη γριά. Βρωμερή,
ἀποκρουστική, σκελετωμένη!

Δίνει στόν Ταρζάν ἓνα μικρό,
πήλινο μπουκαλάκι. Μέσα ἔχει
ἓνα κόκκινο ὑγρό. Εἶναι αἷμα ἀπ'
τήν καρδιά μιᾶς ἐρωτευμένης
νεραίδας. Εἶναι τό ἀτίμητο φίλ-

τρο τῆς ἀγάπης.

– Θά ρίξεις, τοῦ λέει, λίγες σταγόνες ἀπ’ αὐτό στό νερό τῆς Χουλαλάμ. Καί θά γίνει τρελή ἀπό ἀγάπη γιά σένα!

Ὁ Ταρζάν φιλάει τό βρωμερό χέρι τῆς μάγισσας. Καί μαζί μέ τόν Ποκοπικό, παίρνουν τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Τά παρακάτω τά ξέρουμε.

Ἐνα λιοντάρι χύνεται πάνω τους. Ὁ Ταρζάν παλεύει μαζί του. Ὁ Ποκοπικό παίρνει τό μπουκαλάκι καί χάνεται. Ὑστερα, παρουσιάζεται ἡ λεοπάρδαλη. Μετά ἀπ’ αὐτήν οἱ ἀνθρωποφάγοι. Ἀνάβουν φωτιά. Φέρνουν τό πήλινο καζάνι...

Καί φτάνουμε πάλι στό σημεῖο πού οἱ κανίβαλοι ρίχνουν μέσ στό

καζάνι τόν ἀναίσθητο Ταρζάν.

Ὁ ἐγγλέζος γίγαντας, πέφτοντας στό κρύο νερό, συνέρχεται. Κάνει νά πηδήσει ἔξω. Μά δέν τά καταφέρνει. Οὔτε πολλές δυνάμεις ἔχει. Οὔτε καί τόν ἀφήνουν οἱ ἀνθρωποφάγοι. Μόλις κάνει νά βγεῖ, τόν χτυποῦν στό κεφάλι μέ τά κοντάρια τους. Ἔτσι, ἀναγκάζεται νά μείνει ἐκεῖ πού εἶναι.

Οἱ κανίβαλοι περιμένουν τώρα νά γίνει τό βραστό. Οἱ πιά πεινασμένοι ἀπ’ αὐτούς ξερογλείφονται.

Κι ὅλοι μαζί, γιά νά περάσει ἡ ὥρα τους, ἀρχίζουν τό χορό. Χορεύουν κι ἀλαλάζουν γύρω ἀπ’ τό καζάνι. Ὁ Ταρζάν τοὺς κοιτάζει ἀπελπισμένος. Καμιά

Ὁ Ποκοπικό εξαφανίζεται πηδώντας ἀπό δέντρο σε δέντρο

έλπιδα σωτηρίας δέν έχει. Ἡ μοίρα θέλησε νά βρεῖ αὐτό τό τραγικό τέλος.

Οἱ στιγμές εἶναι πολύ δραματικές. Πάνω στό δέντρο, ὁ Ποκοπικό, συγκινεῖται. Καί φωνάζει στόν Ταρζάν:

– Μεγαλειότατε!... Ἐγώ νά πηγαίνω σιγά-σιγά... Ἄμα πάρεις βράση, νά τοὺς τό πεις νά σέ... ξαφρίσουνε... Καί ὅσο μπορεῖς κράτα τήν ψυχραιμία σου. Πρόσεξε ἀπ' τήν τρομάρα μὴν πάθεις τίποτα μέσα στό καζάνι... Γιατί θά τοὺς... χαλάσεις τή σούπα!...

Ὁ σαματάς πού κάνουν χορεύοντας κι ἀλαλάζοντας οἱ κανίβαλοι, εἶναι μεγάλος. Καί φυσικά, οὔτε ὁ Ταρζάν, οὔτ' αὐτοὶ ἀκοῦνε τά λόγια του.

Ἔτσι, ὁ «τρομερός» Ποκοπικό, πηδώντας ἀπό δέντρο σέ δέντρο, καταφέρνει νά ἐξαφανιστεῖ.

Καί τρέχοντας, παίρνει τό δρόμο γιά τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Τέλος, φτάνει ἐκεῖ. Ψάχνει γιά τή Χουλαλάμ. Μά δέν τή βρίσκει πουθενά.

Βλέπει ὅμως κάτι μεγάλες πατημασιές. Καταλαβαίνει πώς ὁ Γκαούρ τήν ἔχει ἀρπάξει.

– Πρέπει νά τρέξω στή σπηλιά τοῦ Ἑλληνα μαντράχαλου, μουρμουρίζει. Ἐκεῖ θά τή βρῶ.

Πραγματικά. Ἐκεῖ βρίσκει καί

τόν Γκαούρ καί τή Χουλαλάμ. Κάθονται ἀγκαλιασμένοι ἔξω ἀπ' τή σπηλιά.

– Νά σᾶς χαρῶ, πιτσουνάκια μου! τοὺς φωνάζει. Τί ἀγάπες εἶν' αὐτές;

– Λοιπόν; τόν ρωτάει ὁ Γκαούρ. Τί γίνεται ὁ Ταρζάν;

– Σούπα, τ' ἀποκρίνεται ὁ μικροσκοπικός ἀραπάκος. Σούπα αὐγολέμονο!...

Καί λέει στόν Γκαούρ ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ. Μόνο γιά τό πῆλινο μπουκαλάκι μέ τό φίλτρο τῆς ἀγάπης, δέν τοῦ λέει τίποτα.

– Ὁ Ταρζάν ἔπενε στά χέρια τῶν ἀνθρωποφάγων; φωνάζει ὁ Γκαούρ.

Καί πετάγεται ὀρθός.

– Πρέπει νά τόν σώσω!

– Ἀγαπημένε μου, τοῦ λέει ἡ Χουλαλάμ. Ξεχνᾶς, λοιπόν, ὅσα σοῦ εἶπα... Ξεχνᾶς τόν ἀπαίσιο τρόπο πού μοῦ φέρθηκε ὁ Ταρζάν. Ἦξερε πώς ἀγαπῶ ἐσένα. Κι ὅμως, ἤθελε νά μέ κάνει σκλάβο του. Αὐτόν τόν

Ὁ Γκαούρ ἀφήνει τόν Ποκοπικό νά φυλάει τή Χουλαλάμ.

κακοῦργο θά πᾶς νά σώσεις;

Ἄ Ο Ποκοπικό τήν ἀγριοκοιτάζει:

- Ἐσύ νά μιᾶς κάθε Σάββατο, τῆς λέει. Ἄσε τόν ἄνθρωπο νά κάνει τή δουλειά του...

Ἄ Ο Γκαούρ δικαιολογιέται στή Χουλαλάμ:

- Πρέπει νά τόν σώσω... Κινδυνεύει... Θά εἶμαι κι ἐγώ ἕνας κακοῦργος ἂν τόν ἀφήσω στά χέρια τῶν ἀνθρωποφάγων... Ἄ Ἄνθρωπος εἶναι... Ἄ Ἐπεσε σ' ἕνα σφάλμα... Δέν πρέπει νά τόν ἀφήσω νά χαθεῖ...

- Αὐτό λέω κι ἐγώ, μουρμουρίζει ὁ Ποκοπικό. Πήγαινε τώρα νά τόν σώσεις πού κινδυνεύει. Κι αὔριο, μεθαύριο, πού δέ θά

κινδυνεύει, τόν... ξεμπερδεύουμε!

Ἄ Ἐτσι, ὁ μεγαλόσωμος Ἄ Ἐλληνας μέ τή μεγάλη καρδιά, ἀφήνει τόν Ποκοπικό νά φυλάει τή Χουλαλάμ. Καί κατεβαίνοντας τούς τρομαχτικούς βράχους τοῦ βουνοῦ του, τρέχει νά συναντήσει τόν Ταρζάν.

Ἄ Ο νάνος τοῦ ἄχει πεῖ τό μέρος ἀκριβῶς πού βρίσκεται.

Ἄ Ο Ποκοπικό μένει τώρα μέ τή Χουλαλάμ. Ἄ Ἡ ὀμορφιά της τόν κάνει νά σαστίσει. Νά πάθει τράκ.

- Δεσποινίς Τραλαλάμ, τῆς λέει. Ξέρετε ποιός εἶμαι ἐγώ;

- Ἄ Ἄχι, τ' ἀποκρίνεται. Πρώτη φορά σέ βλέπω.

- Τότε νά σᾶς συστηθῶ...

Παίρνει στό χέρι του μιά μικρή πέτρα καί σημαδεύει τόν Ταρζάν.

Καί σαστισμένος καθώς είναι, μπερδεύει τά λόγια του:

– Είμαι ὁ τρομερός Ποκοπίκο!... Κυνηγός ἀγρίων γυναικῶν... Γόης φιδιῶν καί κουνελιῶν... Καί κουτός τῶν προστατῶν καί ἀδυνάτων!

– Εἶσαι πολύ χαριτωμένος, τοῦ λέει ἡ Χουλαλάμ. Ἄμα πεθάνεις, θά σέ ξεράνω στόν ἥλιο... Καί θά σέ κρεμάσω στή σπηλιά. Γιά νά σέ βλέπω καί νά γελάω!

Ὁ Ποκοπίκο κάνει πώς δέν ἀκουσε. Καί τή ρωτάει:

– Παράξενο μοῦ φαίνεται, δεσποινίς Τραλαλάμ!...

– Τί!

– Πῶς ἀγάπησες αὐτό τ' ἀνθρωπάκι, τόν Γκαοῦρ!... Ἐμένα ἔπρεπε ν' ἀγαπήσεις...

Ἔτσι, περνάει κάμποση ὥρα

μέ τά χορατά.

– Ἄπ' τά γέλια τά πολλά, ξεράθηκε τό λαρύγγι μου, τοῦ λέει ἡ Χουλαλάμ. Διψάω!

Πρόθυμος ὁ Ποκοπίκο τήν καθησυχάζει:

– Μή στενοχωριέσαι, κούκλα μου. Τρέχω ἀμέσως νά σοῦ φέρω.

Παίρνει ἀπ' τή σπηλιά τοῦ Γκαοῦρ μιά ἄδεια καρύδα. Καί κατεβαίνοντας τοὺς βράχους, φτάνει σέ μιά μικρή πηγῆ.

Σέ λίγο, ξαναγουρίζει κοντά στή Χουλαλάμ.

– Σοῦ ἔφερα καθαρό, δροσερό νεράκι, τῆς λέει.

Ὁ θρίαμβος τοῦ Γκαοῦρ

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα

Χύνεται πάνω στους ἀνθρωποφάγους κι ἀρχίζει νά τοὺς χτυπάει

τόν γιγαντόσωμο Έλληνα Γκαούρ. Κατεβαίνει τούς τρομαχτικούς βράχους του βουνού του. Τρέχει για τό μέρος πού βρίσκεται ό Ταρζάν.

Ό άρχοντας τής Ζούγκλας περνάει τραγικές στιγμές. Χοροπηδάει μέσα στό ζεματιστό νερό. Ούρλιάζει άπ' τούς πόνους. Οί πεινασμένοι άνθρωποφάγοι χορεύουν κι άλαλάζουν γύρω του.

Ό Γκαούρ στέκεται άναποφάσιτος. Δέν ξέρει τί νά κάνει. Για νά τόν σώσει πρέπει νά παρουσιαστεί μπροστά του. Μά δέ θέλει νά τόν δει ό Ταρζάν.

Ξαφνικά, τά μάτια του φωτίζονται. Μιά ιδέα περνάει άπ' τό μυαλό του.

Κρυμμένος καθώς είναι, πίσω από τά πυκνά κλαδιά, σκύβει κάτω. Παίρνει στό χέρι του μία μικρή πέτρα. Σημαδεύει τόν Ταρζάν. Καί τήν πετάει μέ δύναμη.

Ό Γκαούρ ξέρει νά πετάει τήν πέτρα εκεί άκριβώς πού θέλει.

Έτσι καί τώρα χτυπάει τόν Ταρζάν στό κεφάλι. Καί τόν αφήνει άναίσθητο.

Ό άρχοντας τής Ζούγκλας, βουλιάζει όλόκληρος τώρα στό ζεματιστό νερό.

Οί κανίβαλοι χορεύουν κι άλαλάζουν γύρω του.

Ό Γκαούρ βγαίνει σάν σίφουνας άπ' τήν κρυψώνα του. Μέ μία κλοτσιά άναποδογυρίζει τό

Ο πληγωμένος Γκαουρ καταφέρνει να φέρει τόν Ταρζάν στη σπηλιά του

καζάνι. Ἐκεῖνο, πέφτοντας σπάει. Γίνεται κομμάτια. Τό ζεματιστό νερό χύνεται. Ὁ Ταρζάν λευτερώνεται. Εἶναι ὁμως ἀναίσθητος.

Ὁ μελαψός γίγαντας δέ χάνει στιγμή. Τόν τραβάει μακριά ἀπ' τή φωτιά.

Κι ὅλ' αὐτά δέν κρατοῦν παρά λίγες μόνο στιγμές. Στό διάστημα αὐτό, οἱ κανίβαλοι μένουν κόκαλο. Τά ἔχουν χάσει.

Γρήγορα ὁμως συνέρχονται. Σφίγγουν στά χέρια τά κοντάρια τους. Εἶναι ἔτοιμοι νά ἐπιτεθοῦν.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας ἀρπάζει ἀπ' τή φωτιά ἓνα ἀναμμένο κούτσουρο. Τό κάνει ρόπαλο. Καί χύνεται πάνω στούς ἀνθρωποφάγους. Μ' ἀφάνταστη τόλμη καί ὀρμή, ἀρχίζει νά τούς χτυπάει.

Σκοτώνει τούς μισούς. Οἱ ἄλλοι μισοί φεύγουν οὐρλιάζοντας ἀπαίσια. Τρέχουν νά σωθοῦν.

Μά κάποιος ἀπ' ὅλους προφταίνει νά πετάξει τό κοντάρι του. Καί χτυπάει τόν Γκαούρ στό στήθος. Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας σωριάζεται κάτω. Σπαρταράει ἀπ' τούς πόνους.

Ὁ κανίβαλος παίρνει θάρρος. Κοντοστέκεται. Φωνάζει καί τούς ἄλλους.

Ὅσοι ἔχουν ἀπομείνει ζωντανοί, γυρίζουν πίσω. Κυκλώνουν τόν Γκαούρ.

Τέσσερις ἀπ' αὐτούς τόν ἀρπάζουν στά χέρια. Ἄλλοι τόσοι σηκώνουν τόν ἀναίσθητο Ταρζάν.

Ὁ Γκαούρ δέν εἶναι ἀναίσθητος. Μόνο πονάει φοβερά. Μουγκρίζει σάν πληγωμένο θεριό. Τρίζει ἀπαίσια τά δόντια του.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ξεκινοῦν τώρα. Τραβᾶνε τούς δυό γίγαντες γιά τό χωριό τους.

Μά στό δρόμο ἔχουν μιά ἀνεπιθύμητη συνάντηση.

Εἶναι κανίβαλοι ἄλλης φυλῆς. Βλέπουν τούς δυό λαχταριστούς μεζέδες πού κρατοῦν οἱ πρῶτοι. Ζηλεύουν. Χύνονται νά τούς ἀρπάξουν ἀπ' τά χέρια τους.

Οἱ πρῶτοι ἀνθρωποφάγοι παρατοῦν κάτω τά δυό τους θύματα. Κι ἀρχίζουν νά χτυπιῶνται μέ τούς ἐπιδρομεῖς. Τρομερή μάχη γίνεται.

Περνάει ὦρα πολλή. Ἀρχίζει νά νυχτώνει. Καί τό μακελειό δέ σταματάει.

Ὁ Γκαούρ ὅσο πάει καί πονάει λιγότερο. Ἀπ' τήν πληγή του ἔπαψε νά τρέχει αἷμα.

Ἔτσι, μέσ στό σκοτάδι καί στή σύγχυση, καταφέρνει κάτι ἀφάνταστο.

Σηκώνει στά χέρια του τόν ἀναίσθητο Ταρζάν. Καί φεύγει τρέχοντας.

Προχωρεῖ ἀρκετά. Πίσω του ἀκούει ἀκόμα τά οὐρλιάσματα

τῶν ἀνθρωποφάγων. Τό μακελειό συνεχίζεται.

Ὁ πληγωμένος Γκαούρ τρέχει ὅσο πιό γρήγορα μπορεῖ. Λιγοστές δυνάμεις τ' ἀπομένουν. Κι ὁμως, μ' αὐτές καταφέρνει νά φέρει τόν Ταρζάν στή σπηλιά του. Τό κορμί τοῦ μεγαλόκαρδου Ἑλληνα ἔχει μουσκέψει στὸν ἰδρώτα.

Τακτοποιεῖ τόν Ἑγγλέζο σέ μιά γωνιά. Τόν κοιτάζει μέ συμπόνια. Καί ψιθυρίζει:

– Καημένο παλικάρι! Κάθε φορά πού κινδυνεύεις, καταλαβαίνω πόσο πολύ σ' ἀγαπῶ! Ἀφοῦ οὔτε τή ζωή μου δέ λογαριάζω γιά νά σέ σώσω! Πόσο θά ἤθελα νά ἴμαστε φίλοι. Νά ἴμαστε ἀχώριστοι σύντροφοι στή

μοναξιά τῆς Ζούγκλας. Ὅμως, ξέρω πώς μέ μισεῖς. Ἄν παρουσιαστώ μπροστά σου, θά θελήσεις νά μέ σκοτώσεις.

»Καί τότε, χωρίς νά θέλω, θά χτυπηθῶ μαζί σου. Αὐτό ὁμως δέν πρέπει νά γίνει. Τά αἱματά μας κάποτε ἀνακατώθηκαν. Εἴμαστε ἀδέρφια.

Ὁ Γκαούρ τόν ἀφήνει τώρα. Φεύγει γιά νά γυρίσει στή σπηλιά του. Ἐκανε καί πάλι τό καθήκον του.

Ὁ Ταρζάν συνέρχεται

Ἡ νύχτα πέρασε. Ἀρχίζει νά ξημερώνει.

Στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν φτάνει ὁ φύλαρχος Βόργα. Τόν ἀκολου-

– Εἶσαι ὁ πιό ὀμορφος ἄντρας πού γνώρισα στή ζωή μου!

θοῦν πολλοί ἀπ' τούς ἀνθρώπους του.

Βρίσκει ὁμως μόνο τόν Ταρζάν, ἀναίσθητο. Ἡ Χουλαλάμ, πού ῥθε νά πάρει, δέ βρίσκεται ἐκεῖ.

Βρέχει μέ νερό τό πρόσωπο τοῦ γίγαντα. Σέ λίγο τόν συνεφέρνει.

Ἄ Ο Ταρζάν δέ θυμᾶται τίποτα. Ἡ θύμησή του σταματάει στό πῆλινο καζάνι πού ἔβραζε.

Δέν μπορεῖ νά καταλάβει πῶς βρέθηκε στή σπηλιά του.

Συλλογιέται:

– Φαίνεται πῶς θά κατάφερα νά ξεφύγω ἀπ' τούς κανίβαλους. Ἔστερα θά πῆρα μόνος τό δρόμο. Καί θά γύρισα ἐδῶ, στή σπηλιά μου. Μά ζαλισμένος καθώς ἤμουν, δέ θυμᾶμαι τίποτα.

Ἄ Ο Ταρζάν φαντάζεται ἀκόμα πῶς ὁ Γκαούρ ἄρπαξε τήν ὀμορφη Χουλαλάμ. Τό πρόσωπό του παίρνει ἄγρια ἔκφραση. Τρίζει τά δόντια του. Καί μουγκρίζει:

– Μά τό Θεό μου, θά ἐκδικηθῶ. Θά τόν σκοτώσω.

Ἔστερα, παρακαλάει τό φύλαρχο Βόργα:

– Ἔλα κι ἐσύ μέ τούς ἀνθρώπους σου μαζί μου. Πᾶμε νά συναντήσουμε τόν Γκαούρ. Θέλω νά μέ βοηθήσετε νά τόν σκοτώσω. Ἔστερα, θά λευτερώσουμε τή Χουλαλάμ.

Ἄ Ο φύλαρχος δέχεται. Ἄ

πόθος του εἶναι ν' ἀποκτήσει πάλι τήν ὀμορφη, μελαψή γυναίκα.

Κι ὄλοι μαζί ξεκινοῦν γιά τό ψηλό βουνό μέ τούς τρομαχτικούς βράχους.

Κωμικοτραγικές στιγμές

Ἄ Ἄς παρακολουθήσουμε πάλι τόν Γκαούρ. Ἔστερα εἶδαμε, ἔφυγε ἀπ' τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν καί πῆρε τό δρόμο γιά νά γυρίσει στή δική του.

Τέλος, φτάνει ἐκεῖ. Μά μπροστά σ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς του σταματάει. Μέσα σ' αὐτήν βλέπει κι ἀκούει φοβερά πράγματα. Ποτέ τό μυαλό του δέ θά μπορούσε νά τά φανταστεῖ.

Ἄ Ἡ ἀγαπημένη του Χουλαλάμ βρίσκεται γονατιστή μπροστά στό μικροσκοπικό Ποκοπικό. Καί μέ δάκρυα στά μάτια, τοῦ λέει:

– Σ' ἀγαπῶ, Ποκοπικό μου! Εἶσαι ὁ πιό ὀμορφος ἄντρας πού γνώρισα στή ζωή μου. Στιγμή δέν μπορῶ νά ζήσω μακριά σου! Θέλω νά παντρευτοῦμε. Νά μή χωρίσουμε ποτέ.

– Ἄδύνατο, τῆς λέει ὁ νάνος. Ἔτσι νόμισες, λοιπόν; Αὐτή τή δουλειά θά κάνω ἐγώ; Ἔποια μ' ἀγαπάει νά τήν παντρεύομαι; Ἔστερα, πῶς νά στό πῶ... Ἄγαπάω ἄλλη...

– Λυπήσου με, Ποκοπικό!

– Ἄδύνατο!... Δέν μπορῶ. Μή μέ πιέζεις...

- Τίποτα. Είμαι... σκληρός άντρας!

- Τότε, δώσε μου ένα φιλή. "Ένα φιλή μόνο.

Έκείνη τή στιγμή, ό Ποκοπίκο βλέπει τόν Γκαούρ στ' άνοιγμα τής σπηλιās. Καί τουϊ λέει:

- Βλέπεις πώς μουϊ κολλάει;

Στό μεταξύ, ή Χουλαλάμ κάνει νά φιλήσει τόν νάνο. Έκείνος τραβιέται. Η μελαπή γυναίκα πετάγεται όρθή. Τόν κυνηγάει μέσα στή σπηλιά. Θέλει νά τόν φιλήσει.

- "Ε, φωνάζει δυνατά ό Γκαούρ.

Καί μπαίνει στή σπηλιά του ταραγμένος.

- Χουλαλάμ, τής λέει. Πές μου πώς όλ' αυτά πού λές στον Ποκοπίκο είναι ψέματα...

- "Οχι, τ' άποκρίνεται εκείνη. Μόνο τόν Ποκοπίκο αγαπώ. "Οχι έσένα...

Ό νάνος μουρμουρίζει:
- Τί κακό είν' αυτό μέ μένα; Μέλι έχω καί κολλάνε έτσι;

Ό Γκαούρ δέν πιστεύει στά μάτια του. Δέν πιστεύει στ' αύτιά του.

Ξαναρωτάει τή μελαπή γυναίκα:

- Άγαπās λοιπόν τόν Ποκοπίκο;

- Ναι.

- Αυτό τό μικροσκοπικό, μαύρο νάνο;

- Ναι, ναι, ναι!

Ό "Ελληνας γίγαντας νιώθει τήν καρδιά του νά σπαράζει. Τά μάτια του δακρύζουν. Μά ταυτόχρονα ξεσπάει καί σ' ένα νευρικό γέλισ:

- Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!

Ό Ποκοπίκο βάζει τά χέρια του στή μέση. Τόν κοιτάζει βλοσυρά.

- Γιατί γελάς, κύριε μαντρά-

Ό Ποκοπίκο ξεχωρίζει τόν Ταρζαν τό φυλαρχο και πολλούς μαυρους ιθαγενείς.

χαλε; Δέ σου γεμίζω τό μάτι,
δηλαδή;

Καί τραβάει τό μαχαίρι του.

Μά δέν προφταίνει.

Ή Γκαούρ, μέ τό ἴνα χέρι
ἀρπάζει τή Χουλαλάμ. Μέ τ'
ἄλλο χουφτιάζει τόν Ποκοπικό.

Κι ἀρχίζει νά κατεβαίνει τούς
τρομαχτικούς βράχους τοῦ βου-
νοῦ του.

Γρήγορα φτάνει κάτω.

– Ἐφοῦ ἀγαπιόσαστε, τούς
λέει, πηγαίετε νά ζήσετε ἄλ-
λοῦ.

Καί τούς ἀφήνει.

Ἐστερα, χλωμός καί τρέμον-
τας, σκαρφαλώνει πάλι στήν
κορφή τοῦ βουνοῦ. Ἡ Χουλα-
λάμ ἀγκαλιάζει τώρα τόν Ποκο-
πικό. Τόν φιλάει μέ λαχτάρα.

– Σιγά, τῆς φωνάζει ἐκεῖνος.
Σάν σαλιγκάρι θά μέ ρουφήξεις!

Καί πασχίζει νά λευτερωθεῖ
ἀπό τ' ἀγκάλιασμα τῆς. Μά ἡ
μελαψή γυναίκα τόν σφίγγει
δυνατά. Ἐδύνατο νά τῆς ξεφύ-
γει.

Ἐαφνικά, τό πρόσωπο τοῦ
Ποκοπικό παίρνει ἔκφραση τρό-
μου.

Σέ κάποια ἀπόσταση, βλέπει
πολλούς ἀνθρώπους. Ἐχωρίζει
τόν Ταρζάν. Ἐνα φύλαρχο. Καί
πολλούς μαύρους ἰθαγενεῖς.
Ἐρχονται κατά τό μέρος πού
βρίσκεται.

– Ἐφησέ με, λέει στή Χουλα-
λάμ. Ἐρχεται ὁ Ταρζάν. Ἐν δέ
φύγω θά μέ σκοτώσει.

Ποῦ νά τόν ἀφήσει ἐκείνη.
Τόν σφίγγει περισσότερο.

– Ἐχι, τοῦ ψιθυρίζει. Σ'
ἀγαπῶ. Ἐθά μείνεις κοντά μου!

– Ἐφησέ με, τῆς ξαναλέει ὁ
νάνος. Ἐμα σ' ἀκούσει ὁ
Ταρζάν νά λές πῶς μ' ἀγαπᾶς,
κάηκα. Ἐθά καταλάβει τήν ἀτιμία
πού ἔκανα. Ἐθά καταλάβει πῶς
σου ἴριξα στό νερό τό φίλτρο
τῆς ἀγάπης... Καί θά μέ πατήσει
σάν κατσαρίδα! Ἐφησέ με...

Μά ἡ Χουλαλάμ δέ σταματάει.
Τόν σφίγγει πιό δυνατά. Στό
μεταξύ, ὁ Ταρζάν μέ τό φύλαρχο
καί τούς ἄλλους ἔχουν πλησιά-
σει ἐπικίνδυνα. Λίγες στιγμές
ἀκόμα καί θά τούς δοῦν.

Ἐαφνικά, σπαραχτικό βογκητό
βγαίνει ἀπ' τά χεῖλια τῆς μελα-
ψῆς γυναίκας. Καί τήν ἴδια
στιγμή σωριάζεται κάτω.

ἘΟ Ποκοπικό εἶχε καρφώσει
τό μαχαίρι του στά στήθια τῆς.

– Λυπᾶμαι, μουρμουρίζει. Μά
ἔπρεπε νά πεθάνεις.

Κι ἀμέσως τό βάζει στά πόδια.
Τρέχει νά σωθεῖ. Μά σέ λίγο
μετανιώνει. Σταματάει. Καί γρή-
γορα ξαναγυρίζει κοντά στή
Χουλαλάμ.

Πετάει τώρα μακριά τό μαχαίρι
του. Γονατίζει μπροστά στό
πτῶμα. Κλαίει μέ σπαραγμό. Καί
τή μοιρολογάει τραγουδιστά:

*«Τ' ἦταν ἐτοῦτο πού ἴπαθες,
φτωχιά μου Χουλαλάμ!
Καί τίναζες τά πίταλα,
τρα-λά, λα-λά, λα-λάμ!...»*

Σέ λίγες στιγμές φτάνει ό Ταρζάν μέ τούς άλλους. Βλέπουν τή νεκρή γυναίκα.

– Ποιός τή σκότωσε; ρωτοῦν.

‘Ο Ποκοπίκο ἔχει τήν ἀπάντηση στά χεῖλια του:

– ‘Ο Γκαούρ!... Τήν εἶχε ἀρπάξει ἀπό τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

» Τήν εἶχε φέρει στό δικό του λημέρι. Σέ μία στιγμή πού ἔλειπε ἀπ’ τή σπηλιά του, τή λευτέρωσα. Κατεβήκαμε κάτω. Μά τήν ἴδια στιγμή τόν εἶδαμε νά γυρίζει. Μᾶς εἶδε κι αὐτός. Χύθηκε νά μᾶς ἀρπάξει. ‘Εγώ πρόφτασα νά τρέξω. Κρύφτηκα σ’ ἓνα θυμάρι. Τή Χουλαλάμ ὅμως τήν ἔπιασε. «Στόν Ταρζάν θέλεις νά πᾶς;» τῆς φώναξε. Καί τράβηξε τό μαχαίρι του. Τῆς τό κάρφωσε στήν καρδιά. ‘Υστερα ἔφυγε τρέχοντας. ‘Εγώ ξαναγύρισα

ἐδῶ... Γιά νά τήν κλάψω. Μμ... μμ..μμ!..

‘Ο Ποκοπίκο ἔχει τό σκοπό του πού τά λέει ὅλ’ αὐτά. Πρῶτα γιά νά μήν τόν σκοτώσει ό Ταρζάν. Κι ὕστερα γιά νά τόν ἐξαγριώσει. ‘Ετσι φαντάζεται πώς θά τόν κάνει νά πάει νά χτυπηθεῖ μέ τόν Γκαούρ...

‘Ο φύλαρχος Βόργα μουρμουρίζει τώρα:

– ‘Η Χουλαλάμ δέ ζεῖ πιά. Ποιός ό λόγος λοιπόν νά χτυπηθῶ μέ τόν Γκαούρ;

Καί παίρνοντας τούς ἀνθρώπους του φεύγει ἀργά.

‘Ο Ταρζάν ρωτάει ἀμέσως τόν Ποκοπίκο:

– Ποῦ εἶναι τό μπουκαλάκι μέ τό φίλτρο τῆς ἀγάπης;

– ‘Εδῶ τό ‘χω, τ’ ἀποκρίνεται ό νάνος.

Καί τοῦ τό δίνει.

Ακούει ἀπό μακριά τό κοροϊδευτικό γέλιο τοῦ Ποκοπίκο.

Ὁ Ταρζάν τ' ἀδειάζει ὄλο πάνω στό νεκρό κορμί τῆς Χουλαλάμ.

– Ἄς μ' ἀγαπήσει, τουλάχιστο, στόν ἄλλο κόσμο, ψιθυρίζει.

Στό μεταξύ, ἔχει ἀρχίσει νά σουρουπώνει.

Ὁ Ποκοπικό κοροϊδεύει

Ὁ Ταρζάν γυρίζει τώρα στό νάνο. Κάτι θέλει νά τοῦ πεῖ. Μά δέν τόν βλέπει. Ἐχει ἐξαφανιστεῖ. Τόν ἀκούει ὅμως ἀπό μακριά νά τοῦ φωνάζει:

– Ἐ, μπάρμπα-Ταρζάν! Ὁ Γκαούρ σκότωσε τήν ἀγαπημένη σου. Τί κάθεσαι, λοιπόν. Ἀνέβαστή σπηλιά του νά τόν ξεμπερδέψεις. Ἀλλά τό πράγμα φαίνεται: Ἐσύ τρέμεις νά παλέψεις

μαζί του. Σέ πάει «νά»!

Ὁ Ταρζάν ἀκούει τά λόγια του. Νιώθει προσβολή. Ὅμως, δέν ἀνεβαίνει νά χτυπηθεῖ μέ τόν ἔλληνα γίγαντα. Τρίζει μόνο τά δόντια. Καί μουγκρίζει.

– Δειλέ Γκαούρ! Κι αὐτή τή φορά ἔβαψες τά βρωμερά σου χέρια στό αἷμα μιᾶς ἄμοιρης γυναίκας. Δέ θ' ἀνέβω τώρα νά σέ σπαράξω. Νιώθω πολύ πονεμένο κι ἀδύναμο τό κορμί μου. Κάποτε ὅμως θά πέσεις στά χέρια μου. Καί τότε θά λογαριαστοῦμε γιά πάντα.

Ἦστερα ξεκινάει ἀργά γιά νά γυρίσει στή σπηλιά του. Ἐνῶ ἀπό μακριά ἀκούγεται τό λεπτό, διαπεραστικό καί κοροϊδευτικό γέλιο τοῦ Ποκοπικό:

– Χά, χά, χά. Χά, χά, χά.

Ἡ γυναίκα ξεφεύγει ἀπ' τά χέρια του καί γκρεμιζεται στό βαραθρο

Σέ λίγο, ό Ποκοπίκο σκαρφαλώνει. Φτάνει στή σπηλιά του Γκαούρ.

– Τί τρέχει; τόν ρωτάει ό μελαψός γίγαντας. Γιατί άφησες τή Χουλαλάμ;

‘Ο Ποκοπίκο ξεσπάει σέ λυγμούς.

– ‘Η Χουλαλάμ δέ ζει πιά, τ’ άποκρίνεται. ‘Ο Ταρζάν κάρφωσε τό μαχαίρι του στήν καρδιά της. Τήν άφησε κάτω άπ’ τό βουνό κι έφυγε.

‘Ο Γκαούρ πετιέται σάν νά τόν χτύπησε κεραυνός. ‘Αφήνει τόν Ποκοπίκο στή σπηλιά του. Καί σάν τρελός κατεβαίνει τούς βράχους.

Γρήγορα φτάνει κάτω. Λίγο πιά πέρα άκούει πονεμένα βογκητά. Πλησιάζει καί βλέπει τή Χουλαλάμ.

Μά δέν είναι νεκρή. Έχει άρχίσει νά συνέρχεται. ‘Υποφέρει άπό φρικτούς πόνους.

‘Ο Γκαούρ κοιτάζει τήν πληγή του στήθους της. Χαμόγελο χαράς άνθίζει στά χείλη του. Τό μαχαίρι δέν έχει πειράξει τήν καρδιά της. ‘Η κατάστασή της δέν είναι σοβαρή. Σέ λίγες μέρες θά ‘ναι έντελώς καλά.

‘Ο μελαψός γίγαντας τή σηκώνει στήν άγκαλιά του. Μέ μεγάλη προσοχή άρχίζει νά σκαρφαλώνει στους βράχους.

Έχει φτάσει τώρα σχεδόν στήν κορφή.

Ξαφνικά, κάτι άφάνταστα τραγικό γίνεται:

Τό χέρι του Γκαούρ άκουμπάει άθελα πάνω στήν πληγή τής Χουλαλάμ. ‘Η μισολιπόθυμη γυναίκα νιώθει τρομερό πόνο. Καί κάνει μιά γρήγορη κι άπότομη κίνηση. ‘Ο Γκαούρ χάνει τήν ισορροπία του. Τό ένα πόδι του γλιστράει άπ’ τήν πέτρα πού πατάει. Για νά συγκρατηθει ό γίγαντας, κάνει μιά αύθόρμητη κίνηση. Καί μέ τό ένα του χέρι άρπάζεται άπ’ τό βράχο. Μά ή άμοιρη γυναίκα κάνει κι άλλο, πιά δυνατό σπασμό. Καί ξεφεύγει άπ’ τά χέρια του.

Γκρεμίζεται κάτω, στό τρομαχτικό βάραθρο.

.....

Δακρυσμένος ό έλληνας γίγαντας κατεβαίνει πάλι κάτω. Θάβει τό νεκρό κορμί τής άγαπημένης του Χουλαλάμ. ‘Υστερα, γυρίζει στή σπηλιά του.

– Λοιπόν; τόν ρωτάει ό Ποκοπίκο. Τί γίνεται ή Χουλαλάμ;

– Τή σκότωση, τ’ άποκρίνεται ό Γκαούρ. ‘Εγώ τή σκότωση.

‘Ο νάνος σκάει στά γέλια.

– Καλά έκανες, του λέει. Πρώτα τή σκότωση έγώ, ύστερα ό Ταρζάν καί τελευταίος έσύ. ‘Ετσι, κανένας δέ θά ‘χει παράπονο. ‘Ολοι μαζί τή σκοτώσαμε!

ΤΕΛΟΣ

ὁ τρομερός

Λίγα λόγια για
τό τεύχος Νο 12
τῆς σειρᾶς
ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ:

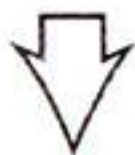
Στά Δίχτυα τῶν Ἀνθρωποφάγων

Μιά νέα περιπέτεια στά βάθη
τῆς ζούγκλας πού θά σᾶς
κρατήσῃ σέ ἀγωνία περισσότε-
ρο ἀπό κάθε ἄλλη φορά.

ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
άπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

**ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276**

